

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep

0030 OSLO

Vår ref:
11/474-4-JVE

L.nr.
2300/11

Arkiv:
232

Deres ref:

Dato:
29.06.2011

MELDING OM POLITISK VEDTAK - MINIMUMS- OG MAKSIMUMSVERDI FOR EIENDOMSSKATT PÅ KRAFTVERK HØRINGSUTTALELSE FRA RØYRVIK KOMMUNE

Røyrvik formannskap har i møte den 29.06.2011 behandlet sak 56/11 og fattet slikt vedtak:

Formannskapets vedtak:

Røyrvik formannskap gir følgende høringsuttalelse til notatet av 15.04.2011 fra Finansdepartementet om maksimums- og minimumsreglene i eiendomsskatten for kraftverk:

Generelt er regelverket som ligger til grunn for å fastsette eiendomsskattetakster, viktig for kommunenes inntektsgrunnlag. Detaljene i bestemmelsene er i tillegg avgjørende i forhold til å oppfylle de grunnleggende krav om at skattene skal være rettferdige mellom skattedebitorene i forhold til skatteevnen, og videre mest mulig stabile og forutsigbare over tid av hensyn til økonomisk planlegging for både skattekreditor og skattedebitor. Det er i dag et klart avvik mellom disse grunnleggende prinsippene og en del av de spesielle lovbestemmelsene som gjelder for å fastsette eiendomsskatten på kraftanlegg under ordningen med eiendomsskatt på verker og bruk.

Prinsipielt skal grunnlaget for eiendomsskatt representere eller stå i forhold til omsetningsverdien av de aktuelle skatteobjekter. En rekke faktorer påvirker en omsetningsverdi, og gjør at verdien i mange tilfelle kan ha store svingninger over tid. Verdien av vannkraftverk kan imidlertid, sammenlignet med de fleste andre sammenlignbare eiendomsskatteobjekter, sees i et meget langsiktig perspektiv. Dette bør gjenspeile seg i det regelverket som ligger til grunn for fastsetting av eiendomsskattegrunnlaget. Det er derfor ingen gode argumenter for å ha et eiendomsskatte regime for kraftanlegg framover som viderefører bestemmelsene om minimums- og maksimumsverdier på skattegrunnlaget. Ut fra de samme betraktninger er det heller ikke noe som taler for å beholde et beregningssystem som gir en kapitaliseringsrente som har de svingninger som man får etter dagens bestemmelser.

Konsekvensene for kommunene var betydelige på det tidspunkt reglene om minimums- og maksimumsverdier ble innført, men er helt uakseptable i dag når bestemmelsene fører til at maksimumsgrensen slår inn for så mange anlegg at dette i realiteten er regelen og ikke det unntaket som man må gå ut fra at var intensjonen da bestemmelsene ble vedtatt.

Kommunene lider allerede inntektsmessig under at naturressursskatten beregnes ut fra en lovbestemt fast produksjonsavgift som ikke indeksreguleres. Et system som fører til økonomisk tap for kommunene og gevinst for staten. Med dagens maksimumsgrensebestemmelser, er man i ferd med å komme i den samme situasjonen for eiendomskatt av kraftanlegg. Skatten blir for det store flertall av anleggene nå i praksis knyttet til en verdi som kan betraktes som fast lovbestemt produksjonsavgift, mens de reelle omsetningsverdiene for skatteobjektene lever sitt eget liv på siden av dette. Dette strider sterkt mot de mest grunnleggende prinsipper for eiendomsskattlegging. Departementets argumenter for og forslag om å beholde "korridoren" på eiendomsskatt for kraftverk mellom en minimums- og en maksimumsgrense, er med andre ikke akseptabel verken ut fra normale prinsipper om skattlegging, eller ut fra den langsiktighet man bør ha når det gjelder verdibetraktninger i forhold til produksjon av vannkraft på en evigvarende fornybare ressurs. I forhold til de prinsipielle sider av saken, hjelper det lite å pynte litt på dagens såkalte "korridor".

Systemet med en maksimumsgrense på eiendomsskatten favoriserer kraftverkseierne. Kommunene imellom vil dette i første rekke si de store bykommunene som er store kraftverkseiere, mens disktrikskommunene, som er de som har de største belastningene som en følge av vassdragsreguleringskonsesjonene, blir den tapende part. Inntektstapet for Røyrvik kommune for 2009 som en følge av bestemmelsene om minimums- og maksimumsverdier på eiendomsskattegrunnlaget, ble beregnet til 0,55 mill. kr. For alle de fire kommunene Grong, Namsskogan, Lierne og Røyrvik, som berøres av de aktuelle kraftanleggene, viste beregningen et tap på 2,4 mill. kr.

At sentrale myndigheter legger opp til å stramme inn inntektsgrunnlaget for kraftutbyggingskommunene på dette området, står i sterk motsetning til andre signaler fra samme hold om at kommunene må søke å nytte ut eget inntektsgrunnlag. Hele situasjonen legger en demper på kommunenes interesse for å være med på en eventuell mulig sterkere utnyttelse av vannkraftressursene framover enn i dag.

Røyrvik formannskap viser for øvrig til den detaljerte beskrivelsen og analysen av de ulike sider av hele sakskomplekset i uttalelsen fra LVK.

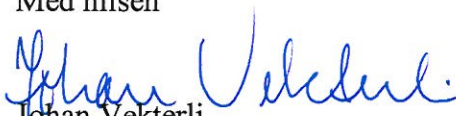
Røyrvik formannskap konkluderer med følgende:

1. Finansdepartementets argumenter og forslag i høringsnotatet av 15.04.2011 er ikke tilfredsstillende verken i forhold grunnleggende prinsipper for eiendomsskattlegging eller i forhold til å gi de eiendomsskatteinntektene det store flertall av kraftutbyggingskommunene med rimelighet bør kunne forvente å oppnå framover.
2. Bestemmelsene i § 8 4. ledd i Lov om eidegdomsskatt i kommunane, om en maksimums- og en minimumsgrense på eiendomsskattetaksten på kraftverk, må fjernes i sin helhet:
3. Beregningsgrunnlaget for kapitaliseringsrenten gjøres mer stabilt og langsiktig.

Enstemmig vedtatt.

Dette til Deres orientering.

Med hilsen

Johan Vekterli
Økonomileder

Vedlegg: Samlet saksframstilling

Kopi: Landssamanslutninga av Vasskraftkommunar, Postboks 1148 Sentrum, 0104 Oslo
Lierne kommune, 7882 Nordli
Namsskogan kommune, 7890 Namsskogan
Grong kommune, 7870 Grong

SAMLET SAKSFRAMSTILLING

Utvalg	Møtedato	Saksnr.
Formannskap	29.06.2011	56/11

MINIMUMS- OG MAKSIMUMSVERDI FOR EIENDOMSSKATT PÅ KRAFTVERK HØRINGSUTTALELSE FRA RØYRVIK KOMMUNE

Vedlagte dokumenter:

- Høringsbrev av 15.04.2011 fra Finansdepartementet vedlagt høringsnotat om maksimums- og minimumsreglene i eiendomsskatten for kraftverk..
- Høringsuttalelse fra LVK av 07.06.2011.
- Høringsuttalelse fra styret i LVK av 17.06.2011.

Ikke vedlagte dokumenter:

- Høringsuttalelser fra andre høringsinstanser og kommuner.

Hjemmel for behandling:

- Delegeringsreglement vedtatt i k.sak 59/03, pkt. 5,.2.7.

Saksopplysninger:

Finansdepartementet har i brev av 15.04.2011 med et vedlagt høringsnotat, bedt om uttalelser til maksimums- og minimumsreglene i eiendomsskatten for kraftverk. Saken er sendt ut til nedenstående høringsinstanser som i sin tur er bedt å vurdere om høringsnotatet bør videresendes til berørte kommuner, ulike organisasjonsmedlemmer og underinstanser:

OED

KRD

NHD

Skattedirektoratet

Energi Norge

LVK

Samarbeidende kraftfylker

KS

KS Bedrift

Småkraftforeninga

Distriktenes energiforening

LVK har oppfordret samtlige medlemskommuner om å avgi egne uttalelser.

Vurdering:

Hovedspørsmålet i saken er framtiden for følgende bestemmelse i § 8 i Lov om eiendomsskatt i kommunane:

Verdet (taksten) av anlegg som nemnt i skatteloven § 18-5 første leden skal ikkje settast lågare enn kr 0,95/kWh eller høgare enn kr 2,35/kWh av 1/7 av grunnlaget for anlegget si samla produksjon av elektrisk kraft for inntektsåret og dei seks foregåande åra. Har kraftanlegget vært i drift i færre enn sju år, legges gjennomsnittet for desse åra til grunn for utrekninga.

Et annet svært viktig spørsmål som tas opp i saken, er hvilken kapitaliseringsrente man bør legge opp til i verdsettelsen av kraftanlegg

Begge forholdene omfatter i dag særordninger for eiendomsskattlegging av kraftverk.

De ulike sider av saken er grundig og detaljert gjennomgått i uttalelsen fra LVK. Det er naturlig at formannskapet kommenterer først og fremst prinsipielle spørsmål og lokale konsekvenser.

Rådmannens innstilling:

Røyrvik formannskap gir følgende høringsuttalelse til notatet av 15.04.2011 fra Finansdepartementet om maksimums- og minimumsreglene i eiendomsskatten for kraftverk:

Generelt er regelverket som ligger til grunn for å fastsette eiendomsskattetakster, viktig for kommunenes inntektsgrunnlag. Detaljene i bestemmelsene er i tillegg avgjørende i forhold til å oppfylle de grunnleggende krav om at skattene skal være rettferdige mellom skattedebitorene i forhold til skatteevnen, og videre mest mulig stabile og forutsigbare over tid av hensyn til økonomisk planlegging for både skattekreditor og skattedebitor. Det er i dag et klart avvik mellom disse grunnleggende prinsippene og en del av de spesielle lovbestemmelsene som gjelder for å fastsette eiendomsskatten på kraftanlegg under ordningen med eiendomsskatt på verker og bruk.

Prinsipielt skal grunnlaget for eiendomsskatt representere eller stå i forhold til omsetningsverdien av de aktuelle skatteobjekter. En rekke faktorer påvirker en omsetningsverdi, og gjør at verdien i mange tilfelle kan ha store svingninger over tid. Verdien av vannkraftverk kan imidlertid, sammenlignet med de fleste andre sammenlignbare eiendomsskatteobjekter, sees i et meget langsiktig perspektiv. Dette bør gjenspeile seg i det regelverket som ligger til grunn for fastsetting av eiendomsskattegrunnlaget. Det er derfor ingen gode argumenter for å ha et eiendomsskatte regime for kraftanlegg framover som viderefører bestemmelsene om minimums- og maksimumsverdier på skattegrunnlaget. Ut fra de samme betraktninger er det heller ikke noe som taler for å beholde et beregningssystem som gir en kapitaliseringsrente som har de svingninger som man får etter dagens bestemmelser.

Konsekvensene for kommunene var betydelige på det tidspunkt reglene om minimums- og maksimumsverdier ble innført, men er helt uakseptable i dag når bestemmelsene fører til at maksimumsgrensen slår inn for så mange anlegg at dette i realiteten er regelen og ikke det unntaket som man må gå ut fra at var intensjonen da bestemmelsene ble vedtatt.

Kommunene lider allerede inntektsmessig under at naturressursskatten beregnes ut fra en lovbestemt fast produksjonsavgift som ikke indeksreguleres. Et system som fører til økonomisk tap for kommunene og gevinst for staten. Med dagens maksimumsgrensebestemmelser, er man i ferd med å komme i den samme situasjonen for eiendomsskatt av kraftanlegg. Skatten blir for det store flertall av

anleggene nå i praksis knyttet til en verdi som kan betraktes som fast lovbestemt produksjonsavgift, mens de reelle omsetningsverdiene for skatteobjektene lever sitt eget liv på siden av dette. Dette strider sterkt mot de mest grunnleggende prinsipper for eiendomsskattlegging. Departementets argumenter for og forslag om å beholde "korridoren" på eiendomsskatt for kraftverk mellom en minimums- og en maksimumsgrense, er med andre ikke akseptabel verken ut fra normale prinsipper om skattlegging, eller ut fra den langsiktighet man bør ha når det gjelder verdibetraktninger i forhold til produksjon av vannkraft på en evigvarende fornybare ressurs. I forhold til de prinsipielle sider av saken, hjelper det lite å pynte litt på dagens såkalte "korridor".

Systemet med en maksimumsgrense på eiendomsskatten favoriserer kraftverkseierne. Kommunene imellom vil dette i første rekke si de store bykommunene som er store kraftverkseiere, mens disktrikskommunene, som er de som har de største belastningene som en følge av vassdragsreguleringskonsesjonene, blir den tapende part. Inntektstapet for Røyrvik kommune for 2009 som en følge av bestemmelsene om minimums- og maksimumsverdier på eiendomsskattegrunnlaget, ble beregnet til 0,55 mill. kr. For alle de fire kommunene Grong, Namsskogan, Lierne og Røyrvik, som berøres av de aktuelle kraftanleggene, viste beregningen et tap på 2,4 mill. kr.

At sentrale myndigheter legger opp til å stramme inn inntektsgrunnlaget for kraftutbyggingskommunene på dette området, står i sterk motsetning til andre signaler fra samme hold om at kommunene må søke å nytte ut eget inntektsgrunnlag. Hele situasjonen legger en demper på kommunenes interesse for å være med på en eventuell mulig sterkere utnyttelse av vannkraftressursene framover enn i dag.

Røyrvik formannskap viser for øvrig til den detaljerte beskrivelsen og analysen av de ulike sider av hele sakskomplekset i uttalelsen fra LVK.

Røyrvik formannskap konkluderer med følgende:

1. Finansdepartementets argumenter og forslag i høringsnotatet av 15.04.2011 er ikke tilfredsstillende verken i forhold grunnleggende prinsipper for eiendomsskattlegging eller i forhold til å gi de eiendomsskatteinntektene det store flertall av kraftutbyggingskommunene med rimelighet bør kunne forvente å oppnå framover.
2. Bestemmelsene i § 8 4. ledd i Lov om eiedomsskatt i kommunane, om en maksimums- og en minimumsgrense på eiendomsskattetaksten på kraftverk, må fjernes i sin helhet:
3. Beregningsgrunnlaget for kapitaliseringsrenten gjøres mer stabilt og langsiktig.

Behandling/vedtak i Formannskap den 29.06.2011 sak 56/11

Formannskapets vedtak:

Røyrvik formannskap gir følgende høringsuttalelse til notatet av 15.04.2011 fra Finansdepartementet om maksimums- og minimumsreglene i eiendomsskatten for kraftverk:

Generelt er regelverket som ligger til grunn for å fastsette eiendomsskattetakster, viktig for kommunenes inntektsgrunnlag. Detaljene i bestemmelsene er i tillegg avgjørende i forhold til å oppfylle de grunnleggende krav om at skattene skal være rettferdige mellom skattedebitorerne i forhold

til skatteevnen, og videre mest mulig stabile og forutsigbare over tid av hensyn til økonomisk planlegging for både skattekreditor og skattedebitor. Det er i dag et klart avvik mellom disse grunnleggende prinsippene og en del av de spesielle lovbestemmelsene som gjelder for å fastsette eiendomsskatten på kraftanlegg under ordningen med eiendomsskatt på verker og bruk.

Prinsipielt skal grunnlaget for eiendomsskatt representere eller stå i forhold til omsetningsverdien av de aktuelle skatteobjekter. En rekke faktorer påvirker en omsetningsverdi, og gjør at verdien i mange tilfelle kan ha store svingninger over tid. Verdien av vannkraftverk kan imidlertid, sammenlignet med de fleste andre sammenlignbare eiendomsskatteobjekter, sees i et meget langsiktig perspektiv. Dette bør gjenspeile seg i det regelverket som ligger til grunn for fastsetting av eiendomsskattegrunnlaget. Det er derfor ingen gode argumenter for å ha et eiendomsskatteregime for kraftanlegg framover som viderefører bestemmelsene om minimums- og maksimumsverdier på skattegrunnlaget. Ut fra de samme betraktninger er det heller ikke noe som taler for å beholde et beregningssystem som gir en kapitaliseringsrente som har de svingninger som man får etter dagens bestemmelser.

Konsekvensene for kommunene var betydelige på det tidspunkt reglene om minimums- og maksimumsverdier ble innført, men er helt uakseptable i dag når bestemmelsene fører til at maksimumsgrensen slår inn for så mange anlegg at dette i realiteten er regelen og ikke det unntaket som man må gå ut fra at var intensjonen da bestemmelsene ble vedtatt. Kommunene lider allerede inntektsmessig under at naturressursskatten beregnes ut fra en lovbestemt fast produksjonsavgift som ikke indeksreguleres. Et system som fører til økonomisk tap for kommunene og gevinst for staten. Med dagens maksimumsgrensebestemmelser, er man i ferd med å komme i den samme situasjonen for eiendomsskatt av kraftanlegg. Skatten blir for det store flertall av anleggene nå i praksis knyttet til en verdi som kan betraktes som fast lovbestemt produksjonsavgift, mens de reelle omsetningsverdiene for skatteobjektene lever sitt eget liv på siden av dette. Dette strider sterkt mot de mest grunnleggende prinsipper for eiendomsskattlegging. Departementets argumenter for og forslag om å beholde "korridoren" på eiendomsskatt for kraftverk mellom en minimums- og en maksimumsgrense, er med andre ikke akseptabel verken ut fra normale prinsipper om skattlegging, eller ut fra den langsiktighet man bør ha når det gjelder verdibetraktninger i forhold til produksjon av vannkraft på en evigvarende fornybare ressurs. I forhold til de prinsipielle sider av saken, hjelper det lite å pynte litt på dagens såkalte "korridor".

Systemet med en maksimumsgrense på eiendomsskatten favoriserer kraftverkseierne. Kommunene imellom vil dette i første rekke si de store bykommunene som er store kraftverkseiere, mens disktriskommunene, som er de som har de største belastningene som en følge av vassdragsreguleringskonsesjonene, blir den tapende part. Inntektstapet for Røyrvik kommune for 2009 som en følge av bestemmelsene om minimums- og maksimumsverdier på eiendomsskattegrunnlaget, ble beregnet til 0,55 mill. kr. For alle de fire kommunene Grong, Namsskogan, Lierne og Røyrvik, som berøres av de aktuelle kraftanleggene, viste beregningen et tap på 2,4 mill. kr.

At sentrale myndigheter legger opp til å stramme inn inntektsgrunnlaget for kraftutbyggingskommunene på dette området, står i sterk motsetning til andre signaler fra samme hold om at kommunene må søke å nytte ut eget inntektsgrunnlag. Hele situasjonen legger en demper på kommunenes interesse for å være med på en eventuell mulig sterkere utnyttelse av vannkraftressursene framover enn i dag.

Røyrvik formannskap viser for øvrig til den detaljerte beskrivelsen og analysen av de ulike sider av hele sakskomplekset i uttalelsen fra LVK.

Røyrvik formannskap konkluderer med følgende:

1. Finansdepartementets argumenter og forslag i høringsnotatet av 15.04.2011 er ikke tilfredsstillende verken i forhold grunnleggende prinsipper for eiendomsskattlegging eller i forhold til å gi de eiendomsskatteinntektene det store flertall av kraftutbyggingskommunene med rimelighet bør kunne forvente å oppnå framover.
2. Bestemmelsene i § 8 4. ledd i Lov om eiendomsskatt i kommunane, om en maksimums- og en minimumsgrense på eiendomsskattetaksten på kraftverk, må fjernes i sin helhet:
3. Beregningsgrunnlaget for kapitaliseringsrenten gjøres mer stabilt og langsiktig.

Enstemmig vedtatt.